

Антон Тодоров

МЕГЛЕНА КУНЕВА

София, 2013

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Антон Тодоров, автор, 2013

© Издателство „Изток-Запад“, 2013

ISBN 978-619-152-201-9

АНТОН
ТОДОРОВ

ЗАДКУЛИСИЕТО
НА ПРЕХОДА

Меглена
КУНЕВА

Съдържание

Въведение	7
------------------------	----------

Първа глава

Елитите на прехода: генезис и трансформация

1. Политическа класа и елити – теории, понятия, конструкции.....	13
2. Българската политическа култура и традиции.....	26
3. Българският преход като спецоперация.....	44
4. С майбах до Бузлуджа.....	94
5. Десният български „Голем“	101
6. ГЕРБ или как БКП победи БСП	122

Втора глава

Митовете около Меглена Кунева-Пръмова

1. Меглена Кунева между „репресиите“ и „Номенклатурия“	143
2. Истински лъжи: Меглена Кунева-Пръмова.....	151

Трета глава

Меглена Кунева на границата на две епохи и след това

1. Комитетът за правата на човек
в политическата биография на Меглена Кунева 157
2. Комитетът по правата на човека,
ЦК на БКП, Държавна сигурност 166
3. Десети ноември,
„посиняването“ на Кунева и аферите 170

Четвърта глава

Меглена Кунева срещу България

1. НДСВ и човекът от Мадрид 181
2. Как Меглена Кунева работеше
срещу България и българите, докато беше във властта..... 186
3. Подкрепата на международното
задулисие – ключов фактор в нейната кариера 212

Пета глава

Партията на Кунева: свърталище на политически номади

1. Даниел Вълчев и другите продуценти 225
2. „Новите лица“ на Меглена Кунева..... 258

Заклучение 285

Въведение

*Нека разкрием зад политическата риторика истината,
зад митовете – фактите, а зад обещанията на
политиците – техните намерения.*

Неизвестен

Немалко време обмислях тази книга, преди да положа в текст откритите, анализирани и подредени факти, които от години събирам за Меглена Кунева. Знаех, че ще напиша книгата. И че ще направя това с възможно най-голяма степен на честност и точност към фактите. Тази книга не е само за лидера на Движение България на гражданите. Чрез изучаването на генезиса на този български политик, чрез осветляването, анализирането и акцентирането върху откритите обвързаности и връзки, схемите на „забелязване“ от кукловодите на българския преход, „отглеждането“ през годините, инкорпорирането и издигането в новата българска номенклатура, съм се опитал да постигна фрагменти от картината на прехода в България. Бързам да подчертая: няма да намерите цялостна картина на случилото се през годините на късната комунистическа диктатура, падането на тоталитарния режим и посткомунистическия период. Ще намерите по-скоро изследователски опити, анализирани на части от случилото се в този период, подбрани с оглед на основната тема – Меглена Кунева, нейният политически генезис и историята около проекта „Движение България на гражданите“.

Много от написаното тук обаче може да послужи за извеждане на сигурни закономерности за пътя на други български политици. Това е един от много важните въпроси – защо една определена категория хора в България бяха подбирани, обучавани, образовани и лансирани, за да стигнат до различни нива на държавната власт и бизнеса? Защо тези хора сякаш са абонирани за властта след падането на комунистическия режим (а някои и преди това), на какво

се дължи точно техният избор, каква е технологията на набиране и присъствие в тази нова номенклатура, кои са техните промоутъри и защо избират за свои кукли на конци хора с такива профили? Каква е тайната на политическото „безсмъртие“ в България и устойчивостта в българската висша политика – свързана ли е с притежаването на полезни за българското и международното задкулисие качества? В контекста на изясняването на тези въпроси за Меглена Кунева съм се опитал да уловя отделни, но важни и ключови фрагменти от процесите на произход и трансформация на българската политическа класа и елити в рамките на съветския блок, тоталитарна България, както и по време на посткомунистическия период. Затова започвам книгата с уточняване на теоретичните и концептуалните положения и основания, които използвам за анализа на генезиса на номенклатурата преди 10 ноември 1989 г., трансформацията на част от тази номенклатура в новата българската политическа класа и елити след тази дата. От особена важност според мен е да се концентрира вниманието върху изследването на вида, структурата, механизмите и ролята, които имат формални и неформални институти за подбора, формирането и функционирането на политическата класа и елити в България. Особеностите на процеса на елитаобразуването са може би едни от най-важните фактори, обуславящи качеството на свършеното от лицата в публичната власт на България през годините на прехода. Същото важи и за периода на комунистическата тирания в България. Политиката е преди всичко система за вземане на решения. Това налага изучаването на профилите на хората, които се занимават с това. И ако политиката е преди всичко система за вземане на решения, но винаги трябва да се добавя: верните решения. Иначе може да се окажем в ситуацията, която напомня феномен, характерен за диктатурите при авторитарни и тоталитарни режими. Характерна за тях е свръхпроизводителността на закони, правилници, инструкции, всевъзможни нормативни актове, които рядко се спазват или ако се спазват, предпочитани са тези, които обезправяват. Въпреки свръхпроизводителността в тази посока, демонстрирана от тези режими, при тях на практика съществува най-отвратителното възможно безправно управление, което в кулминацията си винаги стига до една и съща форма. В такива държави обикновено само един човек е свободен – и това е диктаторът. Политиката е преди всичко вземане на решения, но не е важно единствено вземането на решения. Ако спрем

дотук, има риск да попаднем в клопката на това, което може да бъде наречено „аритметичен срез“, т.е. да се остане на преброително, регистрационно ниво на тези решения. За да се надмогне това, мисля че е нужно да се направи стъпка напред – и тя е свързана с оценката на решенията, които политическата класа и елити вземат от гледната точка на тяхното качество. Тези решения трябва да са правилни. Правилните решения са тези, които умножават свободата, просперитета и законността. Звучи твърде банално – но е самата истина. Замислете се върху тези три параметъра за оценка на правилността на едно или друго публично решение и ще видите, че по един или друг начин причисляването му към правилните или неправилните решения винаги опира до тези три фактора – или близки до тях. Правилните решения не пречат на гражданите да разгърнат талантите си, да умножават благата си, да проявяват своите уникални качества, да са предприемчиви – всичко това при върховенството на закона. Правилните публични решения не позволяват усилията на честните и работливите да се използват за изхранване на мързеливите. Какво се очаква в този смисъл вече двадесет и три години от българската политическа класа и елит? Добро управление. Не най-доброто, защото такова управление е невъзможно поради ред причини, някои от които се коренят в човешката природа. Нито пък много добро, защото се знае, че „много доброто е враг на доброто“. Очакваме добро управление. Получаваме удивително слаби, корумпирани, неэффективни, безидейни и лишени от вдъхновяваща сила управления. Доброто управление е преди всичко качествено, ефективно и бранещо свободата. Много пъти ще настоявам: свободата е най-важната ценност. Ужасявам се от мисълта, че българите – толкова обичащи да се самовъзхваляват – се разделят без никакви проблеми на първо място със свободата си.

Целите общински ръководства на Движение България на гражданите се назначават от Националния съвет в София, на практика от Меглена Кунева (иначе се обвинява Бойко Борисов за същото в ГЕРБ – и там практиката е същата). В един от регионалните сайтове по повод тези назначения пише: „Председателката на партия Движение България на гражданите Меглена Кунева няма да провежда по места събрания за излъчването на областни и общински лидери, а ще ползва модел, който няма да дава възможност на актива да се разглези или да избуява в грешна посока.“

Друга информация от 4 декември 2012 г.:

Общинската структура на Движение България на гражданите има вече свое ръководство в Казанлък. То бе назначено директно от Националния съвет на партийната формация в София.¹

Декларацията за учредяването на партията Движение България на гражданите от 10 юни 2012 г. започва така:

Ние, подписалите тази декларация граждани на България, вярващи в свободата, отговорността и справедливостта, поели своя дълг към страната си, заявяваме нашата воля да учредим Движение България на гражданите като политическа партия.

В чл. 38, ал. 5, т. 1 от Устава на Движение България на гражданите пише следното:

Общинското събрание: ... избира общинско ръководство и го предлага за утвърждаване на Националния съвет...

Практиката обаче е различна – Националният съвет на Движение България за гражданите директно назначава общинските ръководства и областните координатори. Това, разбира се, води до едно: на повърхността на политическия живот виждаме мръсната пяна на българското задкулисие и слугите му, готови да служат вярно на поставилите ги в такава благодатна позиция. За какво благодатна? Няма друга държава в Европа, а и по света вероятно се броят на пръстите на двете ръце, в която може да се краде толкова – без каквито и да било последици при това. Навремето руският историк Николай Карамзин е описал какво се случва в Русия така:

Ако трябва с една дума да се изрази това, което се върши в Русия, то трябва да кажем: краде се.²

В България се краде в наистина безпрецедентни мащаби. Най-ефикасно и безнаказано е, ако е направено с политически средства. Известната максима на Клаузевиц в българските условия ще звучи

¹ „Назначиха общинско ръководство на Движение България на гражданите в Казанлък“, „Дарик нюз“, 04 декември 2012 г., http://dariknews.bg/view_article.php?article_id=1005524

² Михаил Зоценко, „Голубая книга“, „АСТ“, 2010.

така: българската политика е продължение на организираната пресъпнатост с други средства.

Приписват на Борисов думите, че когато преди няколко години го запитали защо не позиционира ГЕРБ вляво, той отговорил: „Защото там има много генерали вдясно няма нито един.“ Проектът на Кунева следва тази логика. Анализът на важни персони в тази партия сочи: Движение България на гражданите не изпитва дефицит за секретни сътрудници, доверени лица, масони и всякакви други зависими човечета. Тук е нужно да се каже още нещо. Поведението на лидера на тази партия, а и на хората около нея, показва, че те с лекота зарязват една партия или организация, ако решат, че вече не им е необходима. Някои от тях са били в БКП, други в БСП; трети, включително Меглена Кунева и Даниел Вълчев, бяха в НДСВ – напуснаха по начин, на който може би само напускането на Стефан Софиянски на СДС през ноември 2001 г. може да съперничи. Има и от най-разнообразни други партии. Последните попълнения са от ДСБ – и веднага заговориха за България, за хората, които им вярвали, за каузата, за подменената природа на ДСБ, за десния характер и евроатлантическата природа на проекта Кунева. За върхушката на Движение България на гражданите изглежда важат знаменитите думи на Хенри Кисинджър: „Властта е най-големият афродизиак.“¹ Наистина: функционерите на тази претенциозна нова партия са особено вещи в демонстрацията на забележителна политическа всеядност, поднесена под маската на оперетна загриженост за нацията и бъдещето на страната. От тях няма да чуете и дума за зависимостите им преди 10 ноември; нито за принадлежността им към номенклатурата на БКП; нито за особената охота да се пренасят като политически елфи през всевъзможни партии и структури. Няма да дадат обяснение как е възможно да кажеш, че си срещу партиите по време на кампанията си за президент, докато си още член на партията НДСВ – и година след това да направиш партия! Евгений Дайнов дори причисли Меглена Кунева към „автентичните десни“, които били загубени от СДС; едва ли е изненада, че в момента и той е в обкръжението на Кунева. Тъй като в книгата ще бъдат приложени множество документи,

¹ „The world according to Henry Kissinger“, „The Telegraph“, 21 May 2011, <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/us-politics/8528270/The-world-according-to-Henry-Kissinger.html>

Дайнов е удобен пример да илюстрирам подхода си при използването им. За него се знае, че е бил кадър на ЦК на БКП; разбира се, това не бива и не може да бъде доживотна дамба, но все пак трябва да бъде удържано в съзнанието ни.

Когато Надежда Михайлова и Иван Костов разцепиха СДС през 2003–2004 г., генерал Любен Гоцев се провикна: „Май ще се налага да спасявам дясното.“ Оказа се самата истина. Едва ли някой ще се възпротиви, че т.нар. българско дясно е обикновен политически мелез, пръкнал се от кръстоската между комунистическия режим, службите му и готови на всичко, за да се инсталират в номенклатурата, маниаци на тема власт. Ще започна с въпроса за рекрутирането на новите елити – една наистина мръсна приказка.

